

GECE YARISI MAVİSİ

Füruzan İlk kitabı *Parasız Yatılı*yla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazanan ilk kadın yazar oldu (1972). Kitaplarında kötü yola düşmüş kadın ve kızların, çöken burjuva ailelerinin, yoksulluk ve yalnızlıkla boğuşan kadın ve çocukların, yeni ortamlarda bulunulan ve yurt özlemi çeken göçmenlerin dramlarına sevecenlikle yaklaştı; kişileri derinlemesine inceledi, anlatımını ayrıntılarla besledi. 12 Mart dönemini anlattığı *Kırk Yedi'liler* romanıyla 1975 TDK Roman Ödülü'nü kazandı. 1975'te bir sanatçılar programıyla (DAAD) çağrıldığı Batı Berlin'de bir yıl kalarak işçiler ve sanatçılarla röportajlar yaptı. *Dokuz Çağdaş Türk Öykücüsü* (1982) antolojisiyle *Die Kinder der Türkei* (1979) çocuk kitabını Doğu Berlin'de konuk kaldığı dönemde hazırladı.

Öyküleri Fransızca, İspanyolca, Farsça, İtalyanca, Japonca, İngilizce, Rusça, Bulgarca, Boşnakça gibi dillere çevrildi: Öykülerinden yapılan bir toplam A. Saraçgil çevirisiyle 1991'de Napoli'de, *Kırk Yedi'liler* S. Pirvanova çevirisiyle 1986'da Bulgaristan'da, "Sevda Dolu Bir Yaz", "Nehir" ve "İskele Parklarında" öyküleri Damian Craft çevirisiyle 2001'de Londra'da, *Parasız Yatılı* Elif Deniz - Pierre Vincent çevirisiyle (*Pensionnaire d'état*, Bleu autour) 2010'da Fransa'da, *Gül Mevsimidir* Gülbende Kuray Ulusoy çevirisiyle (*La stagione delle rose*, Poiesis Editrice) 2016'da İtalya'da, *Sevda Dolu Bir Yaz* Thanos Zarangalis çevirisiyle (*Ena kalokairi yemato agape*, Çukatu Yayınevi) 2021'de Yunanistan'da yayımlandı.

2006'da 10. Ankara Öykü Günleri'nde, 2007'de Dil Derneği'nin Dil Bayramı'nda ve Antalya Öykü Günleri'nde, 2008'de 7. İzmir Öykü Günleri'nde onur ödülleri aldı. 2008 TÜYAP İstanbul Kitap Fuarı'nın Onur Yazarı seçildi. 2009'da Dil Derneği İzmir şubesinde Türk Diline Emek Verenler Ödülü verildi. 2017'de 9. Kadıköy Kitap Günleri'nin Onur Yazarı seçildi. 2023 yılında ise *Akim Sevgilim* ile Erdal Öz ve Sedat Simavi ödüllerini aldı.

1981'de Ömer Kavur'la birlikte senaryolaştırdığı "Ah Güzel İstanbul" öyküsü sinema filmi olarak çekildi, Antalya Film Festivali'nde ödül aldı. 1986-87 yıllarında "Gecenin Öteki Yüzü" öyküsünü Okan Uysaler ile birlikte senaryolaştırdı; TRT'de dizi film olarak çekildi ve yılın en iyi dizisi seçildi. 1988-90 yıllarında çektiği *Benim Sinemalarım* 1990'da Cannes Film Festivali'nin "Eleştirmenlerin 7 Günü" ve "Altın Kamera" dallarından çağrı olarak 158 film arasından seçilen 8 filmden biri olarak gösterime girdi; 1991'de ise Uluslararası İran Fecr Film Festivali'ndeki Uluslararası Jüri'den "En İyi İlk Film Jüri Özel Ödülü"nü kazandı ve Tokyo Uluslararası Film Festivali'nde seçilen "En İyi On Asya Filmi" arasında yer aldı. "Kış Gelmeden" (1997) ve "Sevda Dolu Bir Yaz" (2001) öykülerini oyunlaştırdı ve bu oyunlar Devlet Tiyatroları'nda yaklaşık 200 kez sahnelendi.

Füruzan, 11 Şubat 2024 günü İstanbul'da yaşamını yitirdi ve Zincirlikuyu Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Kitapları:

Öykü: *Parasız Yatılı* (1971), *Kuşatma* (1972), *Benim Sinemalarım* (1973), *Gül Mevsimidir* (uzun öykü, 1973), *Gecenin Öteki Yüzü* (1982), *Sevda Dolu Bir Yaz* (1999), *Akim Sevgilim* (2023), *Gece Yarısı Mavisî* (2025). **Roman:** *Kırk Yedi'liler* (1974), *Berlin'in Nar Çiçeği* (1988). **Gezi-Röportaj:** *Yeni Konuklar* (1977), *Ev-sahipleri* (1981), *Balkan Yolcusu* (1994). **Oyun:** *Redife'ye Güzelleme* (1981), *Kış Gelmeden – Sevda Dolu Bir Yaz* (2018). **Şiir:** *Lodoslar Kenti* (1991). **Çocuk Kitabı:** *Die Kinder der Türkei* (Türkiye Çocukları, 1979). **Yaşantı:** *Füruzan Diye Bir Öykü* (haz. Faruk Şüyün, 2008).

Füruzan'ın
YKY'deki kitapları:

- Lodoslar Kenti (1995)
Parasız Yatılı (1996)
Kuşatma (1996)
Benim Sinemalarım (1996)
Gül Mevsimidir (1996)
Gecenin Öteki Yüzü (1996)
Kırk Yedi'liler (1996)
Berlin'in Nar Çiçeği (1996)
Balkan Yolcusu (1996)
Redife'ye Güzelleme (1997)
Evsahipleri (1998)
Yeni Konuklar (1998)
Sevda Dolu Bir Yaz (1999)
Kırk Yedi'liler: 40. yıl özel baskısı (2014)
Parasız Yatılı: 50. yıl özel baskısı (2023)
Akim Sevgilim (2023)
Gece Yarısı Mavisi (2025)
- Toplu Öyküler (Delta, 2003)
Toplu Öyküler - Toplu Romanlar (Delta, 2009)
Kış Gelmeden – Sevda Dolu Bir Yaz (Oyun, 2018)
- Füruzan Diye Bir Öykü (Yaşantı, 2009)

Doğan Kardeş:
Yaz Geldi - Seçme Öyküler (2009)

FÜRUZAN

Gece Yarısı Mavisi

İlk Öyküleri (1956-1962)

Öykü

Yayına Hazırlayanlar:

Olca Akyıldız

Bilge Ulusman

YAPI KREDİ YAYINLARI

İçindekiler

Yayına Hazırlayanların Önsözü • 7

Düzenli Bir Tatil Günü • 15

Olumsuz Hikâye • 20

Portakallar, Turuncu Sandal ve O... • 23

Resimdeki Adam • 26

Bozuk Düzen • 28

Bölünmüş Toplamlar • 31

Ondine • 36

Bahriyeli Recep • 39

Telefon • 45

Gece Yarısı Mavisi • 50

Dönüş • 56

Tunuslu • 61

Kısık • 65

Olmayan Biri • 70

Kırkikindili Öykü • 74

Geçmişlerden Biri • 80

Yazarın Kitaplarına Almadığı Öyküleri Bibliyografyası • 87

Füruzan Edebiyatını Dünden Kuşatmak
(Olca Akyıldız, Bilge Ulusman) • 89

Kaynakça • 109

Yayına Hazırlayanların Önsözü

Füruzan edebiyatına ilişkin araştırmaların niteliği ve niceliği, ne yazık ki bu geniş ve Türkçe edebiyat tarihi bağlamında kıymeti büyük külliyatı değerlendirmekte yetersiz kalıyor. Füruzan'ın üretken ve uzun soluklu yazın serüveninin ilk öyküleriyle bir kitap oylumunda bu denli geç karşılaşmamızın gerekçelerinden biri, edebiyat araştırmacılarının hazırladığı Füruzan bibliyografyalarındaki eksiklikler diyebiliriz. Füruzan'ın öykücülüğü üzerine çalışmalar, çoğunlukla, kitaplaşmamış ilk öykülerini iskalyor ya da hatalı tarihlendirmelerle anıyor. Füruzan'ın *Parasız Yatılı* (1971) öncesinde yazdığı bu öykülerin izini sürmeye giriştiğimizde, bu kitapla bir araya gelen on altı öykünün eksiksiz bir dökümü ne yazık ki bugüne dek yapılmamıştı. Araştırmamızın yol haritasını belirleyen, Füruzan'ın *Dost* dergisine gönderdiği kısa bir özgeçmiş oldu. Ocak 1962 tarihli “Geçmişlerden Biri” öyküsüne, Füruzan'ın bir fotoğrafı ve ilk öykülerini gönderdiği dergilerin adları da eşlik ediyordu. Böylece Füruzan bizi *Seçilmiş Hikâyeler*, *Yenilik*, *Türk Dili*, *Pazar Postası*, *Yeditepe* ve *Dost* arşivlerinde heyecanlı bir taramaya yönlendirdi. Türkçe edebiyat tarihinde dergicilik faaliyetleri açısından oldukça kıymetli ve verimli bu dergilerin dahi dijital arşiv ve dizin çalışmalarındaki eksiklikler nedeniyle, basılı dergilerin İstanbul, Ankara ve İzmir'e dağılmış sayılarına erişerek yaptığımız taramalarda, Füruzan bibliyografyalarına girememiş metinlerle, beklenmedik karşılaşmalar yaşadık.

Hak ettiği karşılığı bulamamış bu literatürle ilgilenmeye başladığımızda, Füruzan henüz hayattaydı. Birimiz (Olca Akyıldız) *Parasız Yatılı* (1971) metnini ders içi tartışmalarına taşırken, Füruzan'ın bu kitaptaki ilk üç öyküsünün diğer öykülerden farkına odaklanmış ve bu bölümlendirmenin işlevleri üzerine düşünüyordu. Buradan hareketle feminist web sitesi Çatlak Zemin'de “Füruzan'ın İsabetli İnadı” (8 Aralık 2023) başlıklı

bir yazı yayımladığında, bu inadın takipçisi olmaya devam edeceğini, bir devam yazısı yazacağını henüz bilmiyordu. Ancak Fûruzan'ın inadı, o dönemde evli olduğu kocası ve çalıştığı yayıncı ile çekişmesi, döneminin diğer kadın yazarlarının yazarlık deneyimiyle de ortaklaşıyordu. Bir yandan toplumcu olduğu düşünülen öyküleri ile bir “edebiyat olayı” olarak tanımlanıp övülürken; diğer yandan kitabın sonunda Fûruzan edebiyatını ve ilk öykülerini değerlendirdiğimiz yazıda bahsedeceğimiz üzere, Fûsun Akatlı tarafından dahi *Parasız Yatılı*'nın “kapalı” ve “soyut” olduğu düşünülen ilk üç öyküsü ile eleştiriliyordu. Oysa belli ki bu öykülerin kitabın başındaki “antik aslan heykelleri” gibi varlığı, tesadüf değildi; Fûruzan bu öykülerde ısrarcıydı. Bu ısrarı ve inadı mercek altına alırken, edebi kanona girememiş erken dönem metnlerinin akıbetini ve içeriğini merak etmemek; olası paralellikler üzerine düşünmemek imkânsızdı. Böylece birbirimizi spekülasyona davet ederken, Fûruzan'ın edebiyat araştırmacısının gündemine nasıl olup da girmediğine şaşır-dığımız öykülerinin izini sürmeye karar verdik. Erkek egemen matbuat dünyasında kadın yazarın varlık mücadelesine dair tartışmalarımıza, arşiv merakı da eklendiğinde, bir diğeri (Bilge Ulusman) metnlerin peşine düştü. Böylece mevcut literatürün sunduğu bibliyografyalardaki yanlış yönlendirmeleri ve eksiklikleri fark ettik. Başlarken amacımız yalnızca okur heyecanı ve araştırmacı merakıyla metinlere ulaşabilmektir. Fakat anlatısal oyunlarıyla, dil ve içerik denemeleriyle çeşitlenen bu öykü-
re erişip okudukça, hem Fûruzan külliyyatının hem de Türkçe edebiyatta öykünün serüveni içerisinde, bu metnlerin edebiyat kamusuyla paylaşılmasının elzem olduğuna kanaat getirdik ve bir kitap projesine evrildik.

Bu fikirle gittiğimiz Yapı Kredi Yayınları da Fûruzan'ın 1956-1962 yılları aralığında yayımlandığını tespit ettiğimiz ilk öykülerini kitaplaştırma fikrimize sıcak baktı. Elbette Fûruzan'ın bu öyküleri sahiplenmediğini pek çok farklı mecrada ve şekilde dile getirdiğini bilen yayıncının da işi kolay değildi. Tereddütleri vardı; ama edebiyat araştırmacısı olan bizlerin tavrı çok netti en başından beri. Burada etik bir sorun yoktu; çünkü bu öyküler daha önce dergilerde hem de zamanının önemli dergilerinde

yayımlanmıştı. Bu da edebiyat tarihi açısından önemli bir gerçeklikti ve dergilerde kalmış bu öykülerin bugünün okuruna ulaştırılmasında tereddüde yer yoktu. Öykülerin kitaplaşması yönündeki nihai kararı biz veremedik; ancak süreç hem bizi hem de Fûruzan okurunu mutlu edecek şekilde gelişti. Yapı Kredi Yayınları adına bizimle bu süreci yürüten ve öykülerin Fûruzan okuruyla buluşmasında heyecanımıza eşlik eden Aslıhan Dinç'e, Murat Yalçın'a ve öykülerin kitap olarak yayımlanması fikrine destek veren Aslı Selçuk'a çok teşekkür ediyoruz. Bir diğer teşekkürümüz de Turhan Selçuk'un çizimlerinin de okurla buluşmasına izin veren Ruhan Selçuk'a. Dergilerde yer alan bu öykülerden Fûruzan Selçuk imzalı "Gece Yarısı Mavisi" (1959), "Dönüş" (1959), "Tunuslu" (1959), "Kısık" (1959) ve Fûruzan T. Selçuk imzalı "Kırkikindili Öykü"ye (1961) Turhan Selçuk'un çizimleri eşlik ediyor. Bunları da baskıya dahil etmek, dergi mizanpajının duygusunu kitaba taşımak hem o dönemin atmosferini okura aktarmak açısından önemli hem de bu çizimler bire bir bu öyküler için, öyküler okunarak yapılmış çizimler. Dolayısı ile öyküler bu desenler olmadan eksik kalacağı gibi, desenlerin de Turhan Selçuk sanatı içerisinde öyküler olmadan anlamlandırılması mümkün değil. O nedenle bu buluşmayı önemsedik.

Öykülere erişmenin ve arşivlerde geçirilen sürenin keyfine, bu öyküleri Fûruzan okurlarıyla ve edebiyat araştırmacılarıyla buluşturma sorumluluğu da eklendiğinde, özellikle 1950 dönemi dergiciliğinde sık rastlanan dizgi ve tapaj hatalarını titizlikle takip etme ve müdahale zorunluluğu da belirdi. Bu türden hatalara düzelti uygulasak da, dönemin yazı diline hâkim olan kullanımları tümüyle koruduk. Gerekli yerlerde müdahalelerimize dipnotlar düştük. Fûruzan'ın tüm metinlerinde karşımıza çıkan geniş katratlı boşlukları, satırbaşlarını ya da üç noktalı soru işaretlerini ve üç noktalı ünlemlerini elbette metne sağladığı tüm anlam katmanlarıyla birlikte kitaba taşıdık. Yayımlandıkları dergilerin mizanpajında bu öykülere eşlik eden Turhan Selçuk çizimlerini de metinlere dahil ettik. Bu kitapla bir araya getirdiğimiz, daha önce kitaplaşmamış on altı öykünün sonuncusu Ocak 1962'de *Dost* dergisinde yayımlanan "Geçmişlerden Biri" ile Şubat 1967'de *Papirüs*'te yayımlanan "Sabah Eskimişliğin" arasında,

Fürüzan'ın ne bu dönemin *Dost*, *Papirüs*, *Yeni Dergi* gibi edebiyat dergilerinde yayımlanmış ne de yayımlamadan ardında bıraktığı bir metne ulaşabildik. Fürüzan'ın kitaplaşmayan ilk öyküleri ile ilk öykü kitabı *Parasız Yatılı*'yı (1971) oluşturan öyküler arasında beş yıllık bir sessizlik var gibi görünüyor. Dolayısıyla bu boşluk, edebiyat araştırmacıları tarafından yorumlanmayı bekliyor. Fürüzan'ın metinleri üzerine ilk eleştiri yazıları ise *Parasız Yatılı*'nın yayımlanmasının ardından karşımıza çıkıyor. Mehmet H. Doğan'ın Mayıs 1972'de *Yeni Dergi*'ye yazdığı "Fürüzan Olayı" başlıklı ilk incelemeyi, Asım Bezirci ve Fethi Naci gibi dönemin edebiyat ortamının öne çıkan eleştirmenlerinin değerlendirmeleri takip ediyor.¹ Fürüzan'ın 1956-1962 aralığında dergiler aracılığıyla edebiyat kamusuyla paylaştığı bu öykülerin nasıl alımlandığına dair ilk verilere de yine bu eleştiri yazılarında rastlıyoruz. Fürüzan'ın edebiyat kamusu ve kanondaki varlığını takip edebildiğimiz "Fürüzan Olayı"yla başlayan bu eleştirilere dair çıkarımlarımızı ve bu öykülerin hem Fürüzan'ın külliyyatı hem de Türkçe edebiyat bağlamındaki yerini, öykülerin ardına eklediğimiz bir değerlendirme yazısıyla tartışmaya açıyoruz. Fakat önce, Fürüzan'la okurları arasından çekilerek, on altı öykülük bu gecikmiş karşılaşmaya, çok lezzetli bir Fürüzan dünyasına davet ediyoruz. Ve Fürüzan'ın uzun yıllar yaşadığı Koca Mansur Sokak'taki evine dört yüz beş yüz metre mesafede, parkeleri gıcırdayan bir başka Şişli apartmanında bu kitaba son halini verirken; sanıyoruz ki hayatta olsaydı, belki kendi evinde bile birer kopyası bulunmayan bu öyküleri okurlarıyla buluşturmaya Fürüzan'ı da ikna edebilecektik. Daha doğrusu, biz ona geç kalmasaydık...

İstanbul, Eylül 2024

Olca Akyıldız

Bilge Ulusman

1 Mehmet Doğan, "Fürüzan'da Tıp Geliştirimi" (Ekim 1972), *Yeni Dergi*; Asım Bezirci, "Fürüzan ve Kuşatma" (Ağustos 1972), *Soyut*; *Yeni Dergi*; Fethi Naci, "Fürüzan'ın Dünyası" (Mayıs 1973).

Eylül 2024'te dosyayı yayınevine teslim ettikten sonra süreç hemen tamamlanmadı elbette. Dizgisiydi, son kontrolleriydi, Turhan Selçuk desenlerinin eklenmesiydi derken her gün aklımızın bir köşesinde Fûruzan ve öyküleri vardı. Fakat artık tam son düzlüğe gelmiş, kapak seçimi yaparken Fûruzan bizi bir kez daha şaşırttı ve kitaplarında yer almamış iki yeni öykünün daha izine rastladık. Kitap baskıya girmeden öykülere ulaşmak istediğimiz için de adeta nöbetçi sahaf gibi gece geç saatlerde sorularımıza cevap verip dergilerin önce fotoğraflarını, ardından basılı nüshalarını bize ulaştırarak yardımımıza İstanbul'dan Tatavla Sahaf ve İzmir'den Mavilotus Sahaf koştu ve Fûruzan'ın "Bahriyeli Recep" ve "Tunuslu" öyküleri de bu baskıya yetişti. Böylece Fûruzan'ın bir edebiyat olayı yaratan imgelemiyle, New York'tan Tunus'a uzanan, 1956'dan 1962'ye yayılan bu öyküler, *Gece Yarısı Mavis'i*nde bir araya geldi. Fûruzan'ın "ilk öyküleri" olarak; fakat Fûruzan yazımına özgü bir dil ve Fûruzan okurlarının aşına olduğu bir anlatı evreni ile.

Aralık 2024

Gece Yarısı Mavisi

İlk Öyküleri (1956-1962)

Düzenli Bir Tatil Günü

Caddenin orta yerine uzanmıştım, hava iyicene güzeldi. Gözlerim kapalı olduğu halde bulutların beyaz kümelerini görüyordum. Güneş tam üstüme abanmıştı, bir sıcak bir sıcak... Kulağımın ardından kan ılık ılık sırtıma akıyordu. Diz kapağımın biriyle kafam çatırdıyordu ağırırken. Şöyle dikkatlice dinlesem duyacaktım seslerini. Akan kanın ılıklığı acının devamı olmasa alışacaktım durumuma, ama çok acıyordu, her zonklamada içim ikiye bölünüyordu sanki.

Etrafıma bir sürü insan toplanmıştı, bıyıkları kırçıl bir bekçiyle, zayıf, uzun boylu polis çevremi tebeşirle çiziyorlardı. Kalabalık aynı anda terliyordu, bense rahattım. Asfaltın sıcağı, kanın ılığından daha yakıcıydı ama günboyu kimsenin yapamayacağı şeyi yapmış, uzanıvermişim şöyle ortaya.

Okullu bir kız gözleri açık, tam burnuma bakıyordu; burnuma sinekler girip çıkıyordu, duyusuzdu burnum, bilen aldırmanın bir duyusuzluk içindeydi. Kız penbe penbe:

— Zavallı, dedi. Sinekler, kovalasak üzerinden.

Bekçi, hâlâ kışlık giyiminin altında, büsbütün aksileşen yüzüyle kıza baktı:

— Geri dur, dedi. Geri dur.

Üzerimden kocaman, kara bir kuş akını geçti, güneye yolandı. Polis:

— Vaktinde, dedi, gelseler bari.

Biraz sonra sinekler enseme toplandı, kan taze koyu kümelendi oraya. Yaşlı bir kadın:

— Kaldırsalar, dedi. Mikrop yuvası.

Kanımın insanca temizliğini anlatmak tutkusu kavurdu içimi. Sancularım duruluyordu azar azar, bir su dökselerdi üstüme, mavi bir su, boydan boya kümelenerseydi etrafıma sular. Saçları parlak delikanlı:

— İş kalmamış bunda, dedi. Yedek parça bulamaz.

Yanındakiyle güldüler. Okullu kız, telaşlı, ağlamaklı baktı onlardan tarafa. Delikanlılar kıza bakıp:

— Dört on beşe yetişelim, dediler. Hey dünya, geçmişî tenekele dünya.

Onları sevdim birden, geçmişine teneke taktıkları evren, o tenekenin çıkardığı gürültüyle üzerimden geçiyordu.

Yanım sıra dizili apartmanlardan birinin balkonuna, kalın bacaklı, esmer bir kadın çıktı; baktı etrafına, görmedi beni, buna sıkıldım. Piyango bileti satan ihtiyar adam: “Alan kazanıyor.” diye, bağırarak geçiyordu; kalabalığı görüp durdu, kafasını iki işçinin arasından uzatıp bana baktı:

— Allah, dedi, taksiratını affetsin.

Beni tanımamıştı böyle bir günümde, en aşağı on beş kişiyi etrafımda tutabildiğim böyle bir günümde. Oysa ben onu tanıyordum, her seferinde rastlaşınca, bana sayıp döktüğü apartmanlar, otomobiller hâlâ gözlerimin önündeydi. Düşlerimde, o önde ben arkada, duvarları saydam odalarında gezdiğim binalar, içine binip elektrikle donanmış caddelerden sürdüğüm otomobiller bulmuştum.

Biraz sonra genç adamı getirdiler. Yüzü kırmızı, saçları yanaklarına yapışmıştı, ayağındaki kahverengi ayakkabılara bakıyordu durmadan. Sonra bana baktı, güzel gözlerine kocaman bir korku oturuvermişti. Ellerinin damarları şiş şişti, tekrar ayakkabılarına baktı ama ayakkabılarında ben vardım. Burnuna sinekler dolan, bir bacağı her kişinin yapamayacağı şekle girmiş ben, durmadan terliyordu. Polis ona yaklaştı:

— Kaçmaya kalkmak, dedi, budalalık, dedi. İt oğlu it, dedi.

O terliyordu, gerektiği kadar ne it oğlu itti ne budalaydı. Onunla, önü mavi salkımlı bir kahvede, lokumuna tavla oynanabilirdi. Akşam üstleri radyoda Hüzzam faslı çalınırken, beraberce şarkı söylenebilirdi. Yalnız onu bu hale düşürmüş olmak, kişiliğine yapılacak en büyük kalleşikti.

— İnkâra kalkma, dedi polis. Suçüstü bu, anlat.

Sesi yorgundu adamın, önce sokağın tarifini yaptı; “nizama uygundu çıkışı”, bense ben sarhoştum. Bu onca en doğru olandı. Arnavut yemişçinin arkasından birden çıkıvermiştim,